

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/124/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2224201711
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2224201711.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudkýň: JUDr. Dominika Horváthová a JUDr. Ľubica Spálová, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX C. D., proti žalovanej: E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. G. H., o zaplatenie 3 032,90 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 8C/15/2024-40 zo dňa 06. augusta 2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Odvolací súd žalovanej nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 3 032,90 eura ako peňažnej náhrady za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti – rodinnom dome so súpisným číslom XX na pozemku parcelné číslo 6/3 v obci F. G. H., katastrálne územie C. F. (v ďalšom texte „predmetná nehnuteľnosť“), ktorú užíva sama žalovaná s deťmi, pričom žalobcovi bráni nehnuteľnosť užívať. Výrokom II. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 123, § 136, § 137 ods. 1, § 139 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), čl. 4 a 17 a § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“).

1.2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobca aj žalovaná sú podielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti, každý v podiele 2/6 k celku. Ďalším spoluvlastníkom v podiele 2/6 k celku je brat žalobcu, ktorý však nie je účastníkom konania. Medzi stranami sporu nebola uzavretá dohoda o spôsobe užívania. V apríli 2024 žalobca zaslal žalovanej výzvu na úhradu náhrady za užívanie nehnuteľnosti za obdobie od apríla 2023 do apríla 2024 vo výške 3 032,90 eura, s tvrdením, že mu bráni v užívaní jeho podielu; išlo o prvú výzvu žalovanej na zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti. Žalobca predložil inzerciu nájmov podobných rodinných domov v okolitých obciach za nájomné od 650 do 850 eur. V rámci svojho výsluchu na pojednávaní dňa 06. augusta 2024 žalobca uviedol, že pred rokom 2024 nepožiadaval žalovanú o umožnenie užívania nehnuteľnosti, začiatkom roka 2024 sa o to pokúsil, nebolo mu to však umožnené. Písomne ani formou SMS – správy žalovanú nekontaktoval. Od konca júna 2024 žalovaná už v nehnuteľnosti nebýva. Žalovaná poprela, že by ju žalobca niekedy žiadal o užívanie nehnuteľnosti, žiadala ju len o späťvzatie trestného oznámenia na brata žalobcu (a jej bývalého druhu), a potvrdila, že v spornom období od apríla 2023 do apríla 2024 užívala nehnuteľnosť s deťmi a bývalým druhom (bratom žalobcu).

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa domáhal peňažného plnenia voči žalovanej až listom zo dňa 29. apríla 2024, pričom právo, ktoré si uplatnil, vyplýva z podielového spoluvlastníctva (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Bolo nesporné, že žalobca a žalovaná boli podielovými spoluvlastníkmi rodinného domu s rovnakým podielom (po 2/6) v období od 01. apríla 2023 do 30. apríla 2024. Rovnako bolo nesporné, že v tomto období neexistovala dohoda o hospodárení so spoločnou vecou ani dohoda o užívaní domu podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná užívala predmetnú nehnuteľnosť s deťmi a bratom žalobcu (ktorý nebol spoluvlastníkom nehnuteľnosti), čo tiež nebolo sporné. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že kľúčovou podmienkou pre vznik nároku žalobcu na peňažnú náhradu bol jeho úmysel užívať spoločný rodinný dom v rozsahu svojho podielu a zároveň skutočnosť, že mu v tom žalovaná bránila. Ak nie je preukázaný záujem užívať nehnuteľnosť, nemôže vzniknúť právo na peňažnú náhradu za vylúčenie z užívania. Záujem užívať spoločnú nehnuteľnosť musí byť preukázaný voči spoluvlastníkovi, od ktorého sa žiada náhrada, a to na začiatku obdobia, za ktoré sa náhrada požaduje. Nie je postačujúce prejavíť tento úmysel spätne. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že v rozhodnom období (od 01. apríla 2023 do 30. apríla 2024) a ani pred týmto obdobím, prejavil voči žalovanej svoj úmysel užívať dom. Prvá zmienka o tom, že dom neužíva (nie o tom, že chce užívať), bola obsiahnutá až v liste z 29. apríla 2024, ktorý bol primárne výzvou na zaplatenie náhrady. Na pojednávaní žalobca uviedol, že chcel aj nechcel užívať dom, lebo ich tam bolo veľa a pred rokom 2024 nežiadal žalovanú o umožnenie užívania, pretože vtedy boli „normálna rodina“. Uviedol, že prvýkrát žiadal o umožnenie užívania začiatkom roka 2024 za prítomnosti polície. Žalovaná uvedené tvrdenie poprela a žalobca toto svoje tvrdenie nepodložil žiadnym dôkazom. Žalovaná tvrdila, že ju žalobca nikdy nežiadal o umožnenie užívania nehnuteľnosti, iba o späťvzatie trestného oznámenia.

1.4. Prvoinštančný súd uzavrel, že žalobca nepreukázal vznik práva na náhradu za nadužívanie nehnuteľnosti žalovanou, pretože nepreukázal, že by oslovil žalovanú s úmyslom užívať spoločný rodinný dom. Rovnako nepreukázal, že by mu žalovaná aktívne bránila v jeho prejavenom úmysle užívať nehnuteľnosť. Nemohlo tak dôjsť k jeho faktickému vylúčeniu z užívania. Zlé vzťahy medzi spoluvlastníkmi nemôžu brániť spoluvlastníkovi, aby sa s požiadavkou na užívanie nehnuteľnosti obrátil na druhého spoluvlastníka (napríklad písomne). Žiadosť o náhradu za nadužívanie v liste z 29. apríla 2024 nebola domáhaním sa užívania. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol ako nedôvodnú.

1.5. Žalobca bol v konaní neúspešný, zatiaľ čo žalovaná bola úspešná a hoci by jej vznikol nárok na náhradu trov konania, súd prvej inštancie nezistil žiadne vzniknuté trovy žalovanej. Žalovaná bola v konaní pasívna, okrem účasti na pojednávaní nevykonala žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnila, tieto nevyčísliła a podľa obsahu spisu jej žiadne trovy v konaní nevznikli. Súd tak rozhodol s použitím základných princípov C. s. p. (čl. 4 ods. 2 a čl. 17 o procesnej ekonómii) tak, že keď si strana náhradu trov konania neuplatní a podľa obsahu spisu jej žiadne jej nevznikli, je v súlade s procesnou ekonómiou rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolacie dôvody vo svojom odvolaní výslovne neuviedol poukazom na príslušné zákonné ustanovenie, podľa obsahu odvolania rozsudok súdu prvej inštancie napadol z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.). Dôvodil tým, že právo spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu zodpovedajúcom jeho podielu je dané zákonom (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Poukázal na to, že ak existujúce pomery neumožňujú realizáciu tohto práva, patrí mu zodpovedajúca náhrada. Zdôraznil, že ak jeden zo spoluvlastníkov užíva celú vec bez akejkoľvek dohody, súhlasu či hlasovania, ostatní spoluvlastníci majú nárok na finančnú náhradu. Uviedol ďalej, že žalovaná užívala celú nehnuteľnosť bez akejkoľvek dohody spoluvlastníkov a prisvojila si väčšiu úžitkovú hodnotu veci, než zodpovedá jej podielu. Odmietol argumentáciu súdu o „nezájme“ spoluvlastníka o užívanie veci, pretože nárok na primeranú náhradu vyplýva z obsahu vlastníckeho práva a nemôže byť automaticky odopretý, pokiaľ sa spoluvlastník výslovne nevzdá svojho práva. Predmetná nehnuteľnosť je štvorizbovým rodinným domom s jedným vchodom, ktorý nie je reálne deliteľný a nie je možné, aby ho užívali dve, či dokonca tri rodiny.

2.1. Ako dôkaz bránenia v užívaní žalobca uviedol, že kľúče od nehnuteľnosti mala výlučne žalovaná so svojou rodinou, a ostatní spoluvlastníci nimi nedisponovali. Neodovzdanie kľúčov považuje za formu bránenia v užívaní, ktoré samo o sebe zakladá nárok na primeranú náhradu. Od decembra 2023 nemohol vstúpiť na nehnuteľnosť po tom, čo sa mu žalovaná vyhrážala podobným osudom ako jeho

bratovi, ktorý bol v tom čase vo väzbe. Žalobca poukázal na opakované volania polície žalovanou pri jeho pokusoch o vstup do domu a to, že polícia mu síce potvrdila jeho právo na vstup ako spoluvlastníka, avšak odporučila riešiť situáciu súdnou cestou v prípade nesúhlasu žalovanej. V období pred 01. aprílom 2023 bol spoluvlastníkom nehnuteľnosti jeho brat, s ktorým sa tiež snažil dohodnúť na náhrade za nadužívanie. Nesúhlasí s konštatovaním súdu, že nedošlo k faktickému vylúčeniu z užívania, lebo nepreukázal úmysel užívať nehnuteľnosť písomnou, emailovou, SMS alebo ústnou výzvou. Poukazuje na to, že žalovaná sama vo svojom vyjadrení obci potvrdila jeho opakované návštevy a to, že ho nevpustila do nehnuteľnosti s tvrdením, že pokiaľ tam ona býva, nemá právo vstupu. Vzniesol otázku, či výlučná dispozícia s kľúčmi, odopretie vstupu aj za prítomnosti polície a žiadosť žalovanej obci o zamedzenie jeho správania v mieste jej bydliska, nie sú dostatočnými prejavmi bránenia v užívaní. Zdôraznil, že SMS správu žalovanej odoslal a že jeho písomná výzva z 29. apríla 2024 bola dôsledkom nemožnosti užívať nehnuteľnosť, aby sa vyhol obvineniam z narušenia jej ochrany obydla. Žalovaná na túto výzvu nereagovala, čo žalobca vníma ako potvrdenie, že nehnuteľnosť užíva sama a iné riešenie neprichádza do úvahy.

2.2. Podľa žalobcu žalovaná bránila všetkým spoluvlastníkom v prístupe k spoločnej veci, ktorá nie je deliteľná, a ktorú výlučne užívala žalovaná. Preto mu ako spoluvlastníkovi patrí primeraná náhrada. Výšku kompenzácie za užívanie nad rámec podielu vyčíslil na základe obvyklého nájomného za porovnateľné nehnuteľnosti v danej lokalite, ktoré preukázal inzerciou realitných kancelárií (700 eur mesačne bez energií). Z tohto vypočítal náhradu vo výške 233,30 eura mesačne (pri jeho podiele 2/6), čo za 13 mesiacov činí požadovanú sumu 3 032,90 eura.

2.3. Žalobca navrhol odvolaciu súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok v časti zamietnutia žaloby v celom rozsahu a rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3 032,90 eura, ako aj trovy konania z titulu zaplateného súdneho poplatku.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou stranou sporu (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bol nárok uplatnený žalobcom voči žalovanej na zaplatenie sumy 3 032,900 eura z dôvodu, že žalovaná spolu s deťmi užíva spoločnú nehnuteľnosť nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu (2/6 k celku), pričom žalobca nemá možnosť nehnuteľnosť užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu (2/6 k celku), nebola medzi nimi uzavretá žiadna dohoda o užívaní nehnuteľnosti. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že sa domáhal užívania svojho spoluvlastníckeho podielu a súčasne nepreukázal, že by mu žalovaná aktívne bránila v užívaní nehnuteľnosti. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p.) sa odvolací súd zameril na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel z vykonaných dôkazov k správne skutkovému stavu a či uplatnený nárok správne právne posúdil.

6. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Nesprávne právne posúdenie veci ako odvolací dôvod je dané v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne

interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval (porovnaj: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016, 1241 s.).

7. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a obsahu spisového materiálu vo veci, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, pričom na zistený skutkový stav aplikoval správnu právnu normu, ktorú aj správne interpretoval, pričom poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 C. s. p.. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok výstižne, jasne, logicky a zrozumiteľne odôvodnil, pričom sa zároveň vyrovnal so skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci a s podstatnými námietkami sporových strán. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom konštatuje správnosť jeho dôvodov. Zo zisteného skutkového stavu odvolací súd v celom rozsahu vychádza a je ním viazaný. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a z dôvodu vyrovnania sa s odvolacími námietkami žalobcu uvádza nasledovné:

8. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

9. Podľa § 136 ods. 1 Občianskeho zákonníka vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

10. Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

11. Základnou otázkou v danej veci bolo zodpovedať, či žalobca ako spoluvlastník v rozhodnom období od apríla 2023 do apríla 2024 neužíval predmetnú nehnuteľnosť v spoluvlastníctve sporových strán ako dôsledok užívania tejto nehnuteľností žalovanou nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu, pričom mu žalovaná aktívne bránila v užívaní nehnuteľnosti.

12. Súd prvej inštancie správne zameral dokazovanie na zodpovedanie uvedenej otázky, pričom posudzoval uplatnený nárok podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý aj správne interpretoval. Vychádzal z názoru, že pokiaľ spoluvlastník neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu napriek tomu, že by mu v tom ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov bránil, nárok na náhradu za nadužívanie druhým spoluvlastníkom mu nevzniká. Len samotná skutočnosť, že žalovaná by bez ďalšieho užívala predmetnú nehnuteľnosť, nemôže byť dôvodom na uplatnenej peňažnej náhrady žalobcom titulom, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu. Právo na poskytnutie peňažnej náhrady patrí len z užívania veci fakticky vylúčenému spoluvlastníkovi. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 140/2013 z 21.02.2013.

13. Odvolací súd súhlasne s prvoinštančným súdom konštatuje, že predpokladom úspechu žaloby o vyplatenie náhrady za neužívanie spoluvlastníckeho podielu je nielen a) existencia podielového spoluvlastníctva a b) užívanie druhým, resp. ďalším spoluvlastníkom nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu, ale aj c) to, že spoluvlastník, ktorý žiada náhradu za neužívanie, mal záujem spoločnú vec vo výške svojho spoluvlastníckeho podielu užívať, ale nemohol, lebo mu v tom bránil spoluvlastník, od ktorého náhradu požaduje. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem situácie, ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu a to užívaním zostávajúcej časti veci (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 184/2010).

14. Súd prvej inštancie správne konštatoval nesporné skutočnosti, že žalobca a žalovaná v období od 01. apríla 2023 do 30. apríla 2024 boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, rodinného domu, každý v podiele 2/6 k celku, neuzavreli žiadnu dohodu o užívaní spoločného rodinného domu. Sporné nebolo ani užívanie nehnuteľnosti žalovanou, jej deťmi a bratom žalobcu.

15. Podľa čl. 8 C. s. p. strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

16. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dôkazné bremeno preukázania reálneho nadužívania dotknutej nehnuteľnosti žalovanou, domáhania sa jej užívania žalobcom a bránenia žalovanou v užívaní nehnuteľnosti žalobcom zaťažuje toho, kto tvrdí, že došlo k vzniku nároku spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, t. j. žalobcu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/52/2010 zo dňa 24. júna 2010, ktorý k procesnému inštitútu dôkazného bremena uviedol, že „Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie tých skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí“ .

17. Procesnou povinnosťou žalobcu bolo teda preukázať, že mal v úmysle predmetnú nehnuteľnosť užívať, na umožnenie užívania žalovanú vyzval a žalovaná mu v užívaní bránila.

18. Podľa § 151 ods. 1 C. s. p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

19. Podľa § 151 ods. 2 C. s. p. ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

20. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že žalovanú vyzval na umožnenie užívania nehnuteľnosti, žalovaná jeho tvrdenia o tom, že aj za prítomnosti polície ju na umožnenie užívania vyzval účinne poprela, pričom uviedla, že žalobca ju vyzýval len na to, aby vzala späť trestné oznámenie voči jeho bratovi, ktorý je vo väzbe.

21. Ďalšia odvolacia námietka spočívajúca v konštatovaní, že predmetný rodinný dom je štvorizbový, má jednu kuchyňu, toaletu, kúpeľňu a jeden vchod, je pre rozhodnutie tohto sporu právne nepodstatná. Žalobca tiež nepreukázal, že by od žalovanej žiadal kľúče od nehnuteľnosti, uvedenú skutočnosť ani netvrdil. Ak mal byť žalobca vylúčený z užívania spoločnej nehnuteľnosti tým, že mu žalovaná nevydala kľúče, mohol sa ako spoluvlastník samostatne aktívne domáhať vstupu do nehnuteľnosti. Vyjadrenie Obecného úradu F. G. H. zo dňa 20. marca 2024, na ktoré sa žalobca vo svojom odvolávaní v žalobe i v odvolaní sa netýka predmetu preskúmvanej veci. Ide o vyjadrenie k oznámeniu o spáchaní priestupku. Ani výzva žalobcu zo dňa 29. apríla 2024 adresovaná žalovanej nie je dôkazom o vóli žalobcu užívať predmetnú nehnuteľnosť, resp. o bránení v jej užívaní žalovanou, ale – ako vyplýva už z názvu tejto výzvy, ide len o výzvu na zaplatenie peňažnej náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu v sume 3 032,90 eura.

22. K odvolacej námietke, že žalovaná celú nehnuteľnosť užívala bez akejkoľvek dohody spoluvlastníkov, bez akéhokoľvek súhlasu alebo hlasovania, a preto majú ostatní spoluvlastníci nárok na finančnú náhradu, odvolací súd opakovane dodáva, že podstatným vo veci bolo preukázanie tej skutočnosti, že žalobca ako spoluvlastník sa domáhal užívania nehnuteľnosti, a túto nemohol užívať práve a len z dôvodu, že žalovaná mu v tom aktívne bránila. Zo žiadnych dôkazných prostriedkov predložených žalobcom však jednoznačne a nad všetku pochybnosť nevyplýva skutočnosť, že žalobca práve od 1. apríla 2023 do 30. apríla 2024 nemohol v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu užívať predmetnú nehnuteľnosť, a to práve v dôsledku užívania týchto nehnuteľností žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu. Odvolací súd tu dodáva, že z vyjadrenia žalobcu, podľa ktorého pred rokom 2024 nežiadal žalovanú o umožnenie užívania nehnuteľnosti, pretože vtedy boli „normálna rodina“ vyplýva, že predmetný spor vznikol ako dôsledok zhoršenia vzťahov medzi sporovými stranami a nie v súvislosti s užívaním nehnuteľnosti nad rámec spoluvlastníckeho podielu žalovanou.

23. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd uzatvára, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré bolo na jeho strane, keď svoje tvrdenia o nemožnosti užívania nehnuteľnosti v dôsledku nadužívania spoluvlastníckeho podielu žalovanou relevantným spôsobom nepreukázal. Odvolacie námietky žalobcu sú nedôvodné, odvolacie dôvody naplnené neboli, rozsudok súdu prvej inštancie bolo preto potrebné v súlade s citovaným ustanovením § 387 ods. 1,2 C. s. p. ako vecne správny potvrdiť.

25. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná v celom rozsahu, vznikol jej preto voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., aj vzhľadom na to, že tu neboli dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C. s. p.). Vzhľadom k skutočnosti, že v odvolacom konaní bola pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, z obsahu spisu jej trovy odvolacieho konania nevyplývali, odvolací súd preto rozhodol v súlade s čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 C. s. p. tak, že jej náhradu trov konania nepriznal.

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t. j. jednomyseľne (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).